

33 poviedok na večery a noci

*Starodávne rozprávky
(dlhšie)*

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7, dlhšie

R.H.

Andrew Lang
Róbert Hodoši

I.

II.

Názov: 33 poviedok na večery a noci

Podtitul: Starodávne rozprávky, dlhšie

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

PDF

ISBN 978-80-570-5494-8

EAN 9788057054948

EPUB

ISBN 978-80-570-5495-5

EAN 9788057054955

MOBI

ISBN 978-80-570-5496-2

EAN 9788057054962

IV. (Anotácia)

33 dlhších starodávnych rozprávok zo sveta publikovaných v Anglicku pred rokom 1910. Zhromaždil ich škótsky spisovateľ Andrew Lang (*1844, +1912). Je to výber z 12 kníh známych pod názvom The Coloured Fairy Books (Farebné rozprávkové knihy.) Dĺžka týchto dlhších poviedok na večery a noci je od 3790 do 4760 slov, alebo 12 až 14 strán. E-kniha obsahuje poviedky od 344. do 376. z celého súboru 400 poviedok zoradených od najkratších po najdlhšie.

Keďže tieto mystické poviedky sú už trochu dlhšie, každá z nich obsahuje v sebe niekoľko príbehov, vyžaduje sa pri nich i znalosť vyšších čiže abstraktných duševných schopností a funkcií, a týmto smerom i rozvíjajú predstavivosť či imagináciu čitateľov. Je to predsa len fantastický svet aj našich predkov v celosvetovej histórii na divadelných doskách literárneho života v minulých storočiach. Avšak s námetmi týchto literárnych diel sa stretávame v rôznych médiách i dodnes.

„Chcete mať inteligentné deti?

Čítajte im rozprávky.

Chcete mať ešte inteligentnejšie deti?

Čítajte im ešte viacej rozprávok.“

(Albert Einstein)

V. (Tiráž)

Titul: 33 poviedok na večery a noci

Podnadpis: Starodávne rozprávky, dlhšie

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7

Autori: Andrew Lang, Róbert Hodoši, +ďalší

Editoval a zozbieral: Andrew Lang (*1844, +1912)

Roky pôvodného vydania poviedok: 1889-1910

Výber zostavil, preložil a spracoval: Róbert Hodoši

Jazyková úprava: Róbert Hodoši

Vydal: Robert Hodosi, Lovce, SK

1. slovenské vydanie eKnihy: 2024

Počet strán: 448 (A5)

Počet slov: 141 tisíc

Obrázok na obálke: pixabay.com, Willgard Krause

Spracovanie obálky: Lydia Hlozakova

Copyright © Robert Hodosi (*1975), 2024, SK

Kontakt na vydavateľa: poviedky123@gmail.com

Odkaz pre audio nahrávky:

www.audiolibrix.com

www.martinus.sk

www.kosmas.cz

www.luxor.cz

www.alza.sk

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Ďalšie knihy, eKnihy a audioknihy z vydavateľstva Robert Hodosi

1000 slov a 4000 fráz, anglicky-slovensky, Róbert Hodoši
101 poviedok na večery a noci, Róbert Hodoši, Andrew Lang
Poviedky, anglicky, slovensky, Róbert Hodoši, Andrew Lang
Traja mušketieri, Alexandre Dumas
Tisíc a jedna noc, Pobavenie z arabských nocí, Andrew Lang
100-ročné rozprávky (1), Modrá kniha rozprávok, Andrew Lang

7 kníh zo série: Poviedky na večery a noci, A. Lang, R. Hodoši

100+1 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #1/7, najkratšie
77 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #7/7, kratšie
66 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #6/7, krátke
55 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #5/7, stredne dlhé
44 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #4/7, dlhé
33 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #3/7, dlhšie
22+2 poviedok na večery a noci
Séria: Poviedky na večery a noci #2/7, najdlhšie

Obsah

I.

II.

Názov: 33 poviedok na večery a noci

Podtitul: Starodávne rozprávky, dlhšie

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

IV. (Anotácia)

V. (Tiráž)

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Obsah

1*/ Príbeh princa, alebo ambiciózny krajčír

2*/ Čarovná breza

3*/ Sedem Šimonov

4*/ Jano, syn vojaka

5*/ Čarovný prsteň a Martin

6*/ Biely medveď

7*/ Zámok Soria Moria

8*/ Malá dobrá myška

9*/ Začarované prasiatko

10*/ Zlatovláska

11*/ Škriatok Rubecál

12*/ Kráľ, ktorý chcel byť silnejší ako osud

13*/ Veľký a Malý Klaus

14*/ Príbeh Čičiho

- 15*/ Gajdoš Tadeáš
- 16*/ Estónsky drak zo severu
- 17*/ Neviditeľný princ
- 18*/ Sestra Slnka
- 19*/ Princ a princezná v lese
- 20*/ Zvieratá v džungli
- 21*/ Minikin a Kráľ Pipin
- 22*/ Princ Miláčik
- 23*/ Príbeh Emila a Emílie
- 24*/ Strážca čarovnej.gule
- 25*/ Začarovaný kanárik
- 26*/ Kari Županová
- 27*/ Princ Švihák a princezná Zaza
- 28*/ Príbeh malého kráľa Loka
- 29*/ Grófká od fontány a rytier Kynon
- 30*/ Tichá princezná a pašov syn
- 31*/ Princ Narcis a princezná Potentila
- 32*/ Gazela a žobrák
- 33*/ Čierny zlodej a Rytier z rokliny.
- ***KONIEC ***

Poznámky...

1*/ Príbeh princa, alebo ambiciózny krajčír

Andrew Lang

344. diel zo 400, počet slov 3790

Kedysi dávno žil poctivý mladý krajčír menom Labakan, ktorý pracoval pre šikovného pána v Alexandrii. Nikto nemohol Labakana nazvať hlúpym ani lenivým. Pretože keď sa rozhodol, pracoval mimoriadne dobre a rýchlo. Ale niečo na ňom nebolo úplne v poriadku. Niekedy zošíval tak rýchlo, akoby mal rozžeravenú ihlu a horiacu niť. Inokedy sedel stratený v myšlienkach a s takým zvláštnym pohľadom pozeral okolo seba, že jeho spolupracovníci vraveli:

„Labakan sa dnes zase dostal do svojej aristokratickej tváre.“

Každý piatok si obliekol svoje najlepšie rúcho, ktoré kúpil za peniaze, čo sa mu podarilo našetriť, a išiel do mešity. Keď sa po modlitbách vracal naspäť a stretol nejakého priateľa, ktorý ho pozdravil:

„Dobrý deň!“ alebo „Ako sa máš, môj priateľ Labakan?“ milostivo zakýval rukou alebo povýšenecky a blahosklonne iba kývol hlavou. A ak mu jeho pán náhodou povedal, ako zvykol niekedy:

„Labakan, ty skutočne vyzeráš ako princ,“ veľmi sa potešil a odpovedal: „Tiež si si to všimol?“ alebo „Nuž, to si už dlho myslím.“

Veci sa takto diali nejaký čas a pán sa zmieril s Labakanovými nezmyselnosťami, pretože celkovo bol dobrým človekom a šikovným robotníkom.

Jedného dňa sa stalo, že náhodou prechádzal cez Alexandriu sultánov brat, ktorý si chcel dať trochu pozmeniť jedno zo svojich rúch. Tak poslal po hlavného krajčíra, ktorý odovzdal rúcho Labakanovi ako svojmu najlepšiemu pracovníkovi.

Večer, keď všetci opustili dielňu a odišli domov, veľká túžba vyhnala Labakana späť na miesto, kde viselo kráľovské rúcho. Dlho

tam stál a díval sa naň. Obdivoval bohatý materiál a na ňom nádhernú výšivku. Napokon to už nevedel dlhšie vydržať. Cítil, že si ho musí vyskúšať. A ajhľa! Pozrimeže! Pasovalo mu, akoby bolo vyrobené zrovna pre neho.

„A či nie som taký dobrý princ ako hociktorý iný?“ pýtal sa sám seba a hrdo chodil po miestnosti. „A či môj pán nehovorí často, že vyzerám ako princ?“

Zdalo sa mu, že musí byť synom nejakého neznámeho panovníka. A napokon sa rozhodol, že vyrazí do sveta a bude cestovať a hľadať svoje nové urodzené miesto v spoločnosti.

Mal pocit, akoby mu nádherné rúcho poslala akási víla. Dával si dobrý pozor na to, aby nezanedbal taký vzácny dar. Pozbieral všetky svoje úspory a v rúšku nočnej tmy odišiel cez brány Alexandrie.

Nový princ vzbudzoval veľkú zvedavosť, kamkoľvek len šiel. Pretože sa nezdalo, že by jeho skvostné rúcho a vznešené správanie bolo vhodné pre človeka cestujúceho pešo. Ak sa ho niekto na to spýtal, veľmi dôležito a tajomne odpovedal, že má na to svoje vlastné dôvody, prečo nejazdí na koni.

Čoskoro však zistil, že keď chodí všade pešo, je pre ostatných naozaj smiešny. A tak si nakoniec zaobstaral pokojného, poslušného starého koňa, ktorého kúpil za dobrú cenu.

Jedného dňa, ako sa túlal na svojom koni, ktorý sa volal Murva, ho predbehol jeden jazdec, ktorý ho požiadal, aby sa k nemu pripojil. Že si budú krátiť spoločnú cestu príjemným rozprávaním. Tento nový známy bol bystrý, veselý a dobre vyzerajúci mladý muž, ktorý sa čoskoro zahĺbil do rozhovoru a kládol veľa otázok. Labakanovi povedal, že sa volá Omar, že je synovcom Elfi Beja a že cestuje, aby vykonal príkaz, ktorý mu dal jeho strýko na smrteľnej posteli. Labakan sa mu nechcel o všetkom zdôveriť. Tak mu povedal len toľko, že aj on je urodzeného pôvodu a že cestuje za potešením.

Títo dvaja mladí muži sa teda spriatelili a ďalej už išli spoločne. Na druhý deň cesty sa Labakan opýtal Omara na príkazy, ktoré musí vykonať. Na svoje veľké prekvapenie si vypočul nasledujúci príbeh:

Elfi Bej, paša z Káhiry, vychovával Omara od jeho najranejšieho detstva. Chlapec svojich rodičov nikdy nepoznal. Na smrteľnej posteli si Elfi Bej dal zavolať Omara, ktorému povedal, že nie je jeho synovcom, ale synom mocného kráľa. Astrológovia tohto kráľa varovali pred prichádzajúcimi nebezpečenstvami. A preto poslal malého princa preč a prisahal, že ho uvidí až na jeho dvadsiate druhé narodeniny.

Elfi Bej nepovedal Omarovi meno jeho otca, ale výslovne si želal, aby bol na štvrtý deň nasledujúceho mesiaca pri veľkom stĺpe, ktorý je vzdialený od Alexandrie smerom na východ štyri dni cesty. Práve vtedy bude mať dvadsaťdva rokov. Tu má stretnúť nejakých mužov, ktorým má dať dýku, čo mu dal Elfi Bej, a povedať: „Ja som ten, koho hľadáte.“

Ak odpovedia: „Nech je pochválený prorok, ktorý ťa zachránil,“ má ich nasledovať a oni ho odvedú priamo k jeho otcovi.

Labakan bol týmto príbehom veľmi prekvapený a zaujatý. Ako si ho celý vypočul, nemohol si pomôcť a hľadel na princa Omara so závistlivými očami. Bol nahnevaný, že jeho priateľ dostane takú skvelú pozíciu, po ktorej on sám tak veľmi túžil. Začal porovnávať medzi sebou a princom. A bol povinný si priznať, že je to dobre vyzerajúci mladý muž s veľmi dobrým vystupovaním a príjemným výrazom tváre.

Zároveň si bol istý, že keby bol on na princovom mieste, každý kráľovský otec by bol naňho veľmi hrdý.

Tieto myšlienky ho prenasledovali celý deň a počas celej noci sa mu o nich snívalo. Prebudil sa veľmi skoro. Keď si všimol, že Omar stále pokojne spí so šťastným úsmevom na tvári, v mysli sa mu náhle objavilo želanie, aby násilne alebo prefíkanosťou získal veci, ktoré mu neprajný osud odoprel.

Dýka, ktorá mala slúžiť ako pas, trčala Omarovi spoza jeho opasku. Labakan ju jemne vytiahol a chvíľu rozmýšľal nad tým, či ňou pichne do srdca princa, ktorý ešte spal. Pri myšlienke na vraždu sa však celý roztriasol. A tak sa uspokojil s tým, že si dal dýku za opasok. Potom si pre seba osedlal Omarovho rýchleho koňa. A keď sa princ prebudil a všimol si svoju stratu, jeho spoločník bol už na míle ďaleko.

Labakan dva dni vytrvalo jazdil. Báľ sa, aby sa nakoniec predsa len Omar nedostal na miesto stretnutia pred ním. Na konci druhého dňa uvidel v diaľke veľký stĺp, ktorý stál na malom kopci uprostred roviny a bolo ho vidno veľmi ďaleko. Ako sa naň Labakan pozrel, srdce sa mu veľmi rozbúchalo. Hoci mu ešte zostával čas, aby si to všetko dobre premyslel, pre svoje svedomie mu bolo dosť ťažko na srdci a celý bol znepokojený. Povzbudzovala ho však myšlienka, že sa určite musel narodiť ako kráľ. A išiel odvážne ďalej.

Okolie bolo celkom holé a púštne. Bolo veľmi dobré, že si tento nový princ priniesol so sebou jedlo na niekoľko dní. Pretože ešte dva dni zostávali do stanoveného času.

V polovici nasledujúceho dňa uvidel dlhý sprievod koní a tiav, ktoré k nemu prichádzali. Zastavili sa pod kopcom, kde postavili niekoľko nádherných stanov. Všetko vyzeralo ako eskorta nejakého dôležitého človeka. Labakan rýchlo uhádol, že všetci títo ľudia sem prišli kvôli nemu. Ale miernil svoju nedočkavosť tým, že jeho želania sa môžu splniť až na štvrtý deň.

Prvé lúče vychádzajúceho slnka zobudili šťastného krajčira. Osedlal si koňa a pripravoval sa na cestu k stĺpu. Nedokázal si však pomôcť a zase mal hlavu plnú výčitiek pre trik, ktorý hral, a pre skazené nádeje skutočného princa. Ale kocky boli hodené a jeho samolúbosť mu šepkala, že vyzerá ako mladý muž, akého by si želal za syna i ten najpyšnejší kráľ. A navyše, čo sa stalo, sa už neodstane.

S týmito myšlienkami pozbieral všetku svoju odvahu, vyskočil na koňa a za necelú štvrtúhodinu bol na úpäť kopca. Tu zosadol, koňa priviazal o krík, vytiahol dýku princa Omara, a išiel hore na kopec.

Pri stĺpe stálo šesť mužov a uprostred nich bola vysoká statná postava nejakého dôležitého muža. Mal na sebe drahé rúcho zo zlatého plátna, kašmírový šál a biely turban s bohatými klenotmi. Bolo vidno, že je to veľmi bohatý muž z vysokej spoločenskej vrstvy.

Labakan išiel priamo k nemu, sklonil sa a podal mu dýku so slovami: „Ja som ten, koho hľadáte.“

„Nech je pochválený prorok, ktorý ťa zachránil,“ odpovedal stavec so slzami radosti. „Objím ma, môj drahý syn Omar!“

Hrdého krajčira tieto slávnostné slová tak dojali, že so zmiešanými pocitmi hanby a radosti klesol starému kráľovi do

náručia.

Jeho bezoblačné šťastie však netrvalo dlho. Ako zdvihol svoju hlavu, uvidel jazdca, ktorý išiel pomaly na unavenom či tvrdohlavom koni po rovine.

Veľmi skoro Labakan spoznal svojho starého koňa Murvu a skutočného princa Omara. Ale keď už raz klamal, rozhodol sa, že neprezradí svoj podvod.

Keď sa jazdec konečne dostal na úpätie kopca, zoskočil zo sedla a ponáhľal sa hore ku stĺpu.

„Počkajte!“ zvolal. „Nech už ste ktokoľvek, nenechajte sa oklamať týmto potupným podvodníkom. Volám sa Omar! A nech sa ma nikto nesnaží o to pripraviť!“

Tento vývoj vecí priviedol okolostojacich do veľkého prekvapenia. Hlavne starý kráľ sa zdal byť veľmi dojatý a pozeral z jednej tváre na druhú. Napokon s núteným pokojom prehovoril Labakan: „Najmilostivejší pane a otec, nenechaj sa týmto mužom oklamať. Pokiaľ ja viem, je to pološialený krajčírsky učeň z Alexandrie, ktorý sa volá Labakan a ktorý si skutočne zaslúži viac zľutovania ako hnevu.“

Počiatkové zúrenie princa skončilo a so slzami v očiach zvolal na kráľa: „Moje srdce mi hovorí, že si môj otec, a v mene mojej matky ťa prosím, aby si ma vypočul.“

„Och, nebo chráň, len to nie,“ znela kráľova odpoveď. „Opäť hovorí nezmysly. Ako mohol chudák dostať takéto predstavy do svojej hlavy?“

S týmito slovami sa kráľ chytil za Labakanove rameno, aby sa mohol oňho podopierať cestou z kopca. Obaja nasadli na bohato ozdobené kone, na ktorých klusali po rovine v čele svojich nasledovníkov.

Nešťastnému princovi zviazali ruky a nohy, a pripútali ho na ťavu. Po oboch stranách išli vedľa neho strážcovia a dávali naňho dobrý pozor.

Starým kráľom bol Sached, wachabský sultán. Po mnoho rokov nemal žiadne deti. Napokon sa mu narodil syn, po ktorom tak veľmi túžil. Ale keď sa poradil s veštami a čarodejníkmi, všetci hovorili, že do jeho dvadsiatich dvoch rokov mu hrozí nebezpečenstvo, že ho

zrania nepriatel'ia. Takže, aby bol v bezpečí, sultán zveril malého princa svojmu dôveryhodnému priateľovi Elfi Bejovi a pripravil sa o šťastie vidieť ho rásť na celých dvadsaťdva rokov. To všetko povedal sultán Labakanovi, ktorého vzhľad a dôstojné správanie sultána veľmi potešili.

Keď dorazili do svojej vlastnej krajiny, na každom kroku ich vítali s radosťou. Pretože správa o bezpečnom návrate princa sa rozšírila ako blesk. Každé mesto a dedina boli vyzdobené. A všetci obyvatelia sa tlačili, aby ich mohli pozdraviť s výkrikmi radosti a vďačnosti. To všetko naplnilo Labakanove hrdé srdce nadšením, zatiaľ čo nešťastný Omar to sledoval v tichom zúrení a zúfalstve.

Nakoniec sa dostali do hlavného mesta, kde boli verejné radosti veľkolepejšie a žiarivejšie než kdekoľvek inde. Kráľovná ich čakala vo veľkej sieni paláca. Okolo nej bol celý kráľovský dvor. Začalo sa stmievať a stovky farebných závesných lúč svietili, aby zmenili noc v deň.

Najjasnejšie svietili okolo trónu, na ktorom sedela kráľovná a ktorý stál na štyroch schodoch z čistého zlata vykladaného ametystmi. Štyria najväčší šľachtici v kráľovstve držali nad kráľovnou baldachýn z karmínového hodvábu a šejk z Mediny ju ovieval vejárom z pávích pier.

Takto kráľovná čakala na svojho manžela a syna. Ani ona nevidela Omara od jeho narodenia. Ale toľko veľá snov jej ukázalo, ako bude vyzeráť, až mala pocit, že ho spozná i medzi tisícmi.

A teraz zvuky trúb a bubnov, výkriky a volania na slávu oznámili dlho očakávaný okamih. Dvere sa otvorili dokorán a popri ukláňajúcimi sa dvoranmi a sluhami pristúpil k trónu kráľ, ktorý viedol svojho údajného syna za ruku.

„Tu je ten,“ povedal, „po kom túžiš už toľko veľá rokov.“

Kráľovná ho však prerušila: „To nie je môj syn!“ zvolala. „To nie je tvár, ktorú mi prorok ukázal v mojich snoch!“

Kráľ sa práve chystal namietáť, keď vtom sa dvere prudko otvorili a princ Omar vtrhol dnu. Podarilo sa mu uniknúť strážcom, ktorí ho prenasledovali. Hodil sa na zem pred trón a lapal po dychu:

„Tu zomriem! Okamžite ma zabi, krutý otče! Pretože túto hanbu už nedokážem viacej znášať.“

Okolo nešťastného muža sa všetci tlačili. Strážcovia sa ho práve chystali uchopiť, keď vtom zo svojho trónu vyskočila kráľovná, ktorá bola spočiatku v nemom úžase veľmi prekvapená.

„Počkajte!“ zvolala. „Tento je ten pravý a žiaden iný. Toto je ten, ktorého moje oči nikdy nevideli, ale ktorého moje srdce pozná.“

Stráže ustúpili. Ale kráľ na ne zavolať zúrivým hlasom, aby šialenca zaistili.

„Ja som ten, kto to musí rozsúdiť,“ povedal rozkazovačným tónom. „O tejto záležitosti nemôžu rozhodnúť sny žien, ale len určité neklamné znamenia. A preto tento mladý muž,“ pritom ukázal na Labakana, „je môj syn, pretože to on mi priniesol dôkaz od môjho priateľa Elfiho – dýku.“

„Ukradol mi ju,“ zakričal Omar. „Zradil moju dôveru.“

Kráľ však nepočúval hlas svojho syna, lebo bol zvyknutý, že sa vždy spoľahne na svoj vlastný úsudok. Nešťastného Omara dal odviešť z haly, zatiaľ čo on sám odišiel s Labakanom do svojich izieb. Veľmi sa hneval na svoju manželku kráľovnú, a to aj napriek ich dlhoročnému šťastnému spoločnému životu.

Kráľovnú premohol smútok. Bola si istá, že podvodník si získal náklonnosť a srdce jej manžela a že nahradil jej skutočného syna.

Keď sa jej podarilo prekonať prvotný šok, začala premýšľať, ako by vedela presvedčiť kráľa o jeho omyle. Samozrejme že je to ťažká záležitosť. Pretože muž, ktorý vyhlásil, že je Omar, a priniesol dýku ako dôkaz, okrem toho rozprával aj o mnohých veciach, ktoré sa stali, keď bol ešte dieťaťom. No i tak zavolať k sebe svoje najstaršie a najmúdrejšie dámy a spýtala sa ich na radu. Ale žiadna z nich jej nevedela poradiť. Nakoniec jedna veľmi rozumná starenka povedala:

„Nevolať ten mladý muž, ktorý priniesol dýku, toho druhého, ktorého Vaša Výsosť považuje za svojho syna, Labakan a nepovedal, že je to šialený krajčír?“

„Áno,“ odpovedala kráľovná, „ale čo s tým môžeme dokázať?“

„No, môže byť pravdou,“ povedala stará dáma, „že podvodník nazval vášho skutočného syna svojím vlastným menom. Ak je to tak, viem o prvotriednom spôsobe, ako zistiť pravdu.“

A zašepkala pár slov kráľovnej, ktorá sa zdala byť veľmi spokojná a okamžite išla za kráľom.

Kráľovná bola veľmi múdra žena. Predstierala, že sa určite pomýlila. Chcela však už iba toľko, aby obidvoch mladých mužov podrobili skúške, aby sa dokázalo, kto z nich je skutočným princom.

Kráľ, ktorého trápilo, že sa rozzúrila na svoju drahú manželku, okamžite s tým súhlasil. A tak mu kráľovná povedala:

„Niekoľko iných by im určite prikázal, aby jazdili na koňoch alebo strieľali. Ale tieto zručnosti sa každý vie ľahko naučiť. Preto by som im chcela dať úlohu, ktorá si vyžaduje bystrý rozum a šikovné ruky. A tak chcem zistiť, ktorý z nich vie urobiť lepšiu tuniku a nohavice.“

Kráľ sa zasmial. „Nie, nie, to sa nikdy nestane. Myslíš si, že môj syn bude súťažiť s tým šíleným krajčírom v tom, kto z nich vie urobiť to najlepšie oblečenie? Ó, drahá, nie, to on nikdy neurobí.“

Kráľovná však požadovala, aby dodržal svoj sľub. A keďže kráľ bol mužom slova, tak nakoniec s jej návrhom súhlasil. Išiel za svojím údajným synom a prosil ho, aby poslúchol vrtoch svojej matky, ktorá od neho požaduje, aby vyrobil tuniku.

Dôstojný Labakan sa len tak pre seba zasmial. „Ak je to všetko, čo chce,“ pomyslel si, „Jej Výsosť sa čoskoro poteší.“

Pripravili sa dve miestnosti s kúskami látky, nožnicami, ihlami a niťami a každého mladíka zavreli do jednej z nich.

Kráľ bol dosť zvedavý, aký druh odevu jeho syn vyrobí. A kráľovnú výsledok jej experimentu tiež dosť znepokojoval.

Na tretí deň poslali po oboch mládencov, aby priniesli svoju prácu. Labakan prišiel prvý. Rozprestrel svoju tuniku pred očami udiveného kráľa a povedal:

„Pozri, otče, pozri, moja ctená matka, toto je naozaj majstrovské dielo. Stavím sa, že sám dvorný krajčír by nevedel urobiť lepšie.“

Kráľovná sa usmiala a otočila sa k Omarovi:

„A čo si urobil ty, syn môj?“

A on netrpezlivo odhodil látku a nožnice na podlahu so slovami:

„Naučili ma ovládať koňa, tasiť meč a hodiť kopijou na šesťdesiat krokov, ale nikdy som sa neučil šiť. Také niečo by bolo pod úroveň žiaka Elfi Beja, vládcu Káhiry.“

„Ach, skutočný syn svojho otca,“ zvolala kráľovná. „Rada by som ťa objala a volala svojim synom! Odpusť mi môj pán a manžel,“ dodala a obrátila sa na kráľa, „že som sa pokúsila zistiť pravdu týmto spôsobom. Vidíš už, kto z nich je princ a kto krajčír? Táto tunika je skutočne veľmi pekná, ale zaujímalo by ma, ktorý majster naučil tohto mladého muža šiť oblečenie.“

Kráľ sedel zahĺbený v myšlienkach. Striedavo pozeral na svoju manželku a na Labakana, ktorý sa snažil čo najlepšie zakryť svoje rozčúlenie nad svojou vlastnou hlúposťou. Nakoniec kráľ povedal:

„Ani táto skúška ma neuspokojí. Ale našťastie poznám spôsob, ako zistiť, či som bol podvedený alebo nie.“

Nariadil, aby mu osedlali jeho najrýchlejšieho koňa. Nasadol naň a osamote odcválal krátku vzdialenosť do lesa. Tu žila krásna víla Adolzajda, ktorá často pomáhala kráľom dobrými radami. A práve k nej sa vybral.

Uprostred lesa sa nachádzalo otvorené priestranstvo obklopené krásnymi cédrovými stromami. Malo to byť obľúbené miesto víly. Keď sa tam kráľ dostal, priviazal koňa o strom. Postavil sa doprostred otvoreného miesta a povedal:

„Ak je pravda, že si pomohla mojim predkom v čase ich núdze, neopovrhuj ich potomkom, ale daj mi radu, pretože moje myslenie je tu u konca.“

Sotva dohovoril, keď vtom sa jeden z cédrových stromov otvoril a vystúpila z neho postava celá zahalená v bielom.

„Poznám tvoju záležitosť, kráľ Sached,“ povedala. „Chceš byť spravodlivý. Preto ti pomôžem. Vezmi tieto dve malé krabičky a obidvom mladým mužom, ktorí tvrdia, že sú tvojimi synmi, daj vybrať jednu z nich. Som si istá, že skutočný princ neurobí žiadnu chybu.“

Potom mu dala dve malé krabičky zo slonoviny a so zlatom a perlami. Na vrchnáku, ktorý kráľ nevedel otvoriť, bol diamantový nápis. Na jednom z nich stáli slová: „Česť a sláva,“ a na druhom: „Bohatstvo a šťastie.“

„To bude ťažká voľba,“ pomyslel si kráľ, ako cválal domov.

Nestrácal čas a poslal pre kráľovnú a celý svoj kráľovský dvor. Keď boli všetci zhromaždení, naznačil, aby priviedli Labakana.

Hrdo vstúpil do miestnosti a prišiel až k trónu, kde si pokľakol a spýtal sa:

„Čo rozkazuje môj pán a otec?“

Kráľ odpovedal: „Môj synu, boli znesené pochybnosti na tvoj nárok na tvoje meno. Jedna z týchto krabičiek obsahuje dôkaz o tvojom narodení. Vyber si sám. Bezpochybne si vyberieš správne.“

Potom ukázal na slonovinové krabičky, ktoré boli položené na dvoch malých stolíkoch blízko trónu.

Labakan vstal a pozrel na krabičky. Niekoľko minút premýšľal a potom povedal:

„Môj ctený otec, čo môže byť lepšie ako šťastie byť твоjím synom a čo ušľachtilejšie ako bohatstvo tvojej lásky. Vyberám si krabičku so slovami: Bohatstvo a šťastie.“

„Hneď uvidíme, či si si vybral správne. Zatiaľ si sadni vedľa pašu z Mediny,“ odpovedal kráľ.

Následne nato priviedli Omara. Vyzeral smutne a žalostne. Hodil sa dolu pred trón a spýtal sa, čo si kráľ želá. Kráľ mu dal vybrať z dvoch krabičiek. Tak vstal a išiel ku stolíkom. Pozorne si prečítal oba nápisy a povedal:

„Posledné dni mi ukázali, aké neisté je šťastie a ako ľahko zmizne bohatstvo. Ak by som tým aj mal stratiť korunu, vyberiem si možnosť: Česť a sláva.“

Ako hovoril, položil svoju ruku na tú krabičku. Ale kráľ mu naznačil, aby počkal, a prikázal Labakanovi, aby prišiel k druhému stolu a položil ruku na krabicu, ktorú si vybral.

Potom kráľ vstal zo svojho trónu a v slávnostnom tichu povstali aj všetci prítomní, zatiaľ čo on hovoril:

„Otvorte krabičky a nech nám Boh ukáže pravdu.“

Krabičky sa dali otvoriť s najväčšou ľahkosťou. V tej, ktorú si vybral Omar, ležala na zamatovom vankúši malá zlatá koruna a žezlo. V Labakanovej skrinke našli veľkú ihlu a niť!

Kráľ povedal obom mladíkom, aby mu priniesli krabičky. Tak urobili. I vzal malú korunku do ruky a ako ju držal sa začala zväčšovať, až bola taká veľká ako ozajstná kráľovská koruna. Položil ju na hlavu svojmu synovi Omarovi, pobožkal ho na čelo a postavil ho po svojej pravej ruke. Potom sa otočil k Labakanovi a povedal:

„Existuje staré príslovie: „Obuvník sa drží svojho remesla až do konca.“ Zdá sa, akoby si sa mal držať svojej ihly. Nezaslúžiš si žiadne milosrdenstvo. Ale v tento deň nemôžem byť krutý. Darujem ti tvoj život, ale odporúčam ti, aby si čo najrýchlejšie opustil túto krajinu.“

Nešťastný krajčír bol plný hanby. Vôbec nevedel, čo má povedať. Hodil sa na zem pred Omarom a so slzami v očiach sa ho spýtal:

„Princ, môžeš mi odpustiť?“

„Choď v pokoji,“ povedal Omar a pomohol mu vstať.

„Ach, môj skutočný syn!“ zvolal kráľ, ako objímal princa v náručí. Medzitým všetci pašovia a emirovia kričali: „Nech žije princ Omar!“

Uprostred toho všetkého hluku a radosti Labakan so svojou malou krabičkou pod pazuchou vykĺzol von. Išiel do stajní, osedlal svojho starého koňa Murvu a vyšiel cez bránu smerom k Alexandrii. To, že posledných pár týždňov nebol iba sen, mu naznačovala len slonovinová krabička s diamantovým nápisom.

Keď sa dostal do Alexandrie, išiel rovno ku dverám svojho bývalého pána. Keď vošiel do obchodu, jeho pán prišiel k nemu a spýtal sa ho, čo si želá. Ale hneď ako ho spoznal, zavola svojich robotníkov. Všetci ho začali zasypávať údermi a zlostne mu nadávali. Až napokon spadol napoly v bezvedomí na kopy starých šiat.

Hlavný krajčír ho za ukradnuté rúcho poriadne vyhrešil. Márne mu Labakan hovoril, že je ochotný zaň zaplatiť trojnásobok jeho ceny. Len čo ho znova začali biť. A napokon ho vyhodili z domu viac mŕtveho ako živého.

Nemohol robiť nič iné, len znova nasadnúť na svojho koňa a odviezť sa do hostinca. Tu našiel pokojné miesto, kde si mohol so svojimi pomliaždenými a poudieranými končatinami oddýchnuť. Začal premýšľať nad svojimi mnohými nešťastiami. Zaspal úplne odhodlaný vzdať sa snahy byť mocným a slávnym. Už chcel len žiť život poctivého robotníka.

Nasledujúce ráno sa dal do práce, aby splnil svoje dobré predsavzatia. Svoju malú krabičku predal klenotníkovi za dobrú cenu, kúpil si dom a otvoril si dielňu. Potom zavesil nad svoje dvere tabuľku s nápisom: